



OFF TO
THE
RACES
VÁGTÁZÓ SZÍVEK

GOLD RUSH RANCH

**OFF TO
THE
RACES**
VÁGTÁZÓ SZÍVEK

ELSIE SILVER

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Elsie Silver: *Off to the Races*
Originally self-published in 2021 by Elsie Silver.
This edition published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Varga Andrea

Borítóterv
Books and Moods

ISBN 978-963-636-648-3

Minden jog fenntartva

Off to the Races © Elsie Silver 2021, 2024
Out of the Gate © Elsie Silver 2021, 2024
Cover and internal design © Sourcebooks 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Németh Dorottya 2025

*Szüleimnek, akik sok-sok órát töltöttek azzal,
hogy elvittek az istállóhoz, és onnan haza.*

„Nem szeretem az embereket – mondta Velvet –,
csak a lovakat szeretem.”

(ENID BAGNOLD: *NATIONAL VELVET*)



PROLÓGUS

Billie

Tíz évvel ezelőtt

VAKUK VILLOGNAK KÖRÜLÖTTEM, EZÉRT KÉNYTELEN VAGYOK az alkarommal eltakarni a szemem. Vadul török előre, és közben hallom, ahogy kattognak a fényképezőgépek. Nyomasztó a körülöttem tülekedő testek tömege. Attól félek, hogy teljesen körbezárnak.

Csak a kocsig kell eljutnom.

– Wilhelmina! Wilhelmina!

Gyorsabban megyek, de beleütközöm a biztonsági örkbe, mert szinte vakon csapkodva nyomulok előre a várakozó kocs felé. Ott a menedék, ahol végre megpihenhetek. Ahol levehetem végre a páncéloamat. Ahol a tenyerembe temethetem az arcomat, és sírhatok.

Látom, hogy nyitott ajtaja hívogat, csak be kell csusszanom az ülésre.

Már olyan közel vagyok.

Valaki a vállamat rángatja, és hideg fém ér az ajkamhoz. Leeresztem a karom, és szembenézek a kíváncsi tekintettel és a hófehér fogsorral.

– Wilhelmina, elárulná nekünk, hogy látta-e az apja videóit?

Csak a fülemben dörömbölő szívdobogásomat hallom. Szinte állati ösztönök vonzanak a kocsi nyitott ajtaja felé. A nő tökéletesen befésült, szőke frizurája mögött csak azt az ajtót látom.

Ösztönösen viselkedem. Üss vagy fuss!

Hallom, hogy felszisszennek körülöttem az emberek, amikor egyenesen belenézek a kamerába, és azt mondom:

– Mi lenne, ha elmenne a picsába?

Ha harc, hát legyen *harc*.



1. FEJEZET

Vaughn

TENYEREMBE TEMETEM AZ ARCOMAT, ÉS ELKESEREDVE felnyögök.

– Jézus Mária!

Folyamatosan e-mailekkel bombáznak. Érdeklődő újságírók. Véget nem érő kérdéssorozatok.

Mindennap órákon át ülök ennél az íróasztalnál, és hallgatom a beérkező üzenetek hangjelzését. Közben fenekestől felforgatom a nagyapám irodáját, abban reménykedve, hátha találok *valamit*. Oldalanként átnézem a birtok pénzügyi számadásait, beletúrok az iratszekrényekbe, kiforgatom a fiókokat, keresek valamit, ami nyomra vezethetne. Már odáig jutottam, hogy végigkopogtattam az íróasztalfiókok belső oldalát. Mintha egy filmben lennék, nem is a kőkemény valóságban. Reméltem, hogy kinyílik egy titkos, kis rekesz, és megtalálom végre, amit keresek.

Mi után kutatok?

Be kell bizonyítanom, hogy ártatlan volt. Nem hagyhatom, hogy ez legyen az öröksége.

A családi vállalkozás marketingeseként tisztában vagyok azzal, hogy hatalmas szarkupacot kell ellapátolnom. Azzal kellene most is foglalkoznom. Mosolyognom kellene, és aztán helyrehoznom a dolgokat. Megnyugtató válaszokat kellene adnom a médiának, elnézést kérnem a többi vállalkozótól, és meg kellene veregetnem a részvényesek vállát.

Nem hagyhatom, hogy a botrány itt, a farmon bárkiben is aláássa a bizalmat azzal kapcsolatban, hogyan működik a Gold Rush Resources. Mindkettő a mi cégünk, de miközben az egyik termeli a pénzt, a másik igazából folyamatosan nullszaldós. Valahol mélyen legbelül tudom, hogy csak úgy lehet a bányavállalat iránti bizalmat megerősíteni, ha cserben hagyom a nagyapámat, és vele vitetem el a balhét. Azzal az emberrel, aki az egyik legfontosabb személy volt az életemben, és aki a leginkább hatott rám minden szempontból.

Nagyot sóhajtva kattintok a bejövő üzenetekre.

Nyilatkozat kérése Re: MEGBUNDÁZOTT VERSENYEK

A borosta serceg az ujjaim alatt, ahogyan megdörzsölöm az arcomat. Nem akarok nyilatkozatot kiadni, de már két hét eltelt. Nem rejtőzködhettek tovább idekint a farmon, fejemet a falba veregetve.

Két héttel ezelőtt a nagyapám, Dermot Harding, a férfi, aki gyakorlatilag felnevelt, amikor a többiek kiszálltak az életemből, szívinfarktust kapott, és meghalt. Éppen itt, az irodájában érte a végzet, és másnap az ország minden napilapjának címlapján a fotója és a családnevünk díszelgett. A sztori arról szólt, hogy ő volt a felelőse a valaha létező legnagyobb bundabotránynak a telivérek versenyeztetésének történetében.

Rohadt nagy baj, az már biztos.

Logikusan gondolkodva tudom, hogy mivel már a nyolcvanas éveiben járt, nem volt váratlan a halála. De valahogy ez a hirtelen veszteség a lehető legmélyebben rengetett meg. Talán még nem is fogtam fel teljesen, hogy meghalt, mert csak azzal foglalkozom, hogy tisztára mossam a nevét. Megrágalmazták, de már nincs itt, hogy megvédje magát és mindazt, amit felépített. Egyszerűen nem létezik, hogy az az ember, aki felnevelt, ilyesmit csinált volna. Képtelen vagyok felfogni a dolgot.

Rezeg a telefonom, és eltereli a figyelmemet a monitoron látható e-mailről, ahogy nézem, hogy a mobilom a rezgéstől csúszkál az íróasztal lapján. *Cole* neve villan fel a kijelzőn, egy G.I. Joe játékfigura képének kíséretében – ezen általában mosolyognom kell, de ma nem tudok. Ma nem vagyok abban a hangulatban, hogy beszéljek a bátyámmal.

Nem tudom levenni a szemem a mobilról, de rávenni sem tudom magam, hogy felvegyem. Hagyom, hogy hangpostára kapcsoljon, de pár másodperccel azután, hogy a kijelző újra elsötétedik, ismét befut egy hívás. *Cole* nem adja fel, én pedig túlságosan engedelmes vagyok, ha a családról van szó. Két egymás utáni hívást nem tudok figyelmen kívül hagyni. Biztos valami baj van.

Gyorsan megnyomom a zöld gombot, és a fülemhez emelem a mobilt.

– Mi az?

– Mikor fejezed be *A farm*, ahol élünk forgatását?

Vágok egy grimaszt. *Cole* akkora seggfej.

Mindenkinek van valami elképzelése arról, hogyan kéne viselkednem nagyapám halála és a botrány kipattanása óta. A bátyámnak is. Anyámnak is. Az igazgatótanácsnak is.

– Van valami más is, amit szeretnél, vagy csak cseszegetni akarsz?

– Ideje visszahúznod a városba! Vannak bizonyos elvárások, Vaughn – morogja, és tudja, hogy ez nem fog tetszeni.

Megszoktam, hogy én vagyok a cég arca, de most teljesen más képet kell mutatnom, mint általában, és azt hiszem, nem nagyon felelek meg azon elvárásaiknak, amelyeket az eladható gyász fogalmáról dédelgetnek. Azt akarják, hogy a szégyennel vegyes kétségbeesés mindenki számára nyilvánvaló és látható legyen.

De ezt most nem kapják meg.

– Cole, tudom, mik az elvárások, csak épp leszárom őket.

Nagyot nyög a mikrofonba. Én vagyok az egyetlen dolog a feladatlistáján, amit nem tud kipipálni, és gondolom, ez álmatlan éjszakát okoz neki. Az nem izgatja, hogy vagyok. Csakis az, hogy a dolgok rendben legyenek. Úgy, ahogy ő szereti.

– Meddig tart még az önsajnálátod?

Érzem, hogy önkéntelenül megfeszítem az állkapcsom, miközben a legmegfelelőbb válaszon gondolkodom.

Őt is beleértve mindenkit kényelmetlenül érint, hogy ott hagytam őket Vancouverben, és elmenekültem ide, a nyugalmat árasztó hegyek közé. Ruby Creek gyönyörű hegyek és völgyek ölén fekszik. Nem gyászolok ünnepélyesen, és nem követem a többiek, akik a cégnél „meg vannak döbbenve”, „csalódottak” és a „megfelelő módon kommunikálják” az érzelmeiket. Az én esetemben ez sajtótájékoztatókat jelentene, miközben parádézom egy megfelelő kísérő oldalán, és megírok egy érzelmes cikket, amelyet az újságok megjelentethetnek.

Nem túl jó hír számukra, hogy még nem vagyok szomorú.

Dühös vagyok. Mert az az ember, akit mindenkinél jobban szerettem, egyedül halt meg az irodájában, miután akkora csapás érte, hogy megállt a szíve.

És a düh miatt kényelmetlenül érzik magukat a körülöttem lévő emberek. Ha valamit megtanultam eddigi életem huszonnyolc éve alatt, az az, hogy az emberek bármit megtennének azért, hogy a kényelmük megmaradjon. Foggal-körömmel ragaszkodnak hozzá, és bődületes erővel akarják megtartani. Tönkreteszik a családi kapcsolataikat, kitartanak a szar házasságokban is, hátba szúrják a barátaikat – bármit megtesznek. A kényelem nagy úr.

Jelenleg nem igazán érdekel, mit gondol rólam a média, vagy milyen fényt vet a cégre az, hogy nem nyilatkozom. Évekig úgy viselkedtem, ahogy nekik jó volt. Megkaptam a megfelelő oktatást, aztán hagytam, hogy kivezessenek a porondra, és parádézzanak velem, mintha valami vásári majom lennék.

– Addig, amíg szükséges – vágok vissza, aztán kinyomom a telefont. Többé már nem fogok megfeszülni, hogy mindenkinek a kedvére tegyek. Most egy kis *énidőre* van szükségem.

Megszenvedtem, hogy olyanok társaságában kell lennem, akiket ki nem állhatok, olyan vicceken kell nevetnem, amelyek egyáltalán nem humorosak, és Vancouver legbefolyásosabb embereivel kellett jópofiznom, hogy teljesítsem a családi vállalkozás által rám mért kötelezettségeket. Én voltam a poszterfiú, és évek óta a legkíváncsabb agglegény az elit társaságban, ebben a városban. Sosem panaszkodtam, úgyhogy ami engem illet, nyugodtan elviselhetik, hogy pár hétig egy kicsit ingerültebb vagyok.

A Föld nem szűnik meg forogni, ha egy ideig nem mosolygok. Vagy ha kicsit hátrébb lépek a Gold Rush Resources bányavállalattól, és megmentem a farmot.

De már az ötlet említése is akkora vihart kavart, mint még semmi. Cole a plafonon volt. Valami olyasmit mondott, hogy lehúzom a karrieremet a vécén, aztán felhívta a figyelmet arra, hogy ha makacsul ragaszkodom a farmhoz, az nem egészséges, és nem gyümölcsöző az *elsődleges üzletág-nak*. Cole szerint nagyapám halálát követően a munkámra kellene összpontosítanom, és a családdal kellene töltenem egy kis időt. *Gyászolnom kellene*.

Felhorkanok. Ez hozzá képest elég mélyenszántó volt, tekintve, hogy amikor legutóbb történt tragédia, ő lelépett. Ezt meg is mondtam neki, majd hozzátettem, hogy tényleg szabadságra megyek, és a farmot fogom vezetni. Aztán sarkon fordultam, és kiviharzottam a pazarul berendezett, belvárosi irodánkból.

Micsoda megkönnyebbülés volt kijutni végre abból a betonrengetegből! Még aznap összeköltöztem, és beköltöztem a nagyapám farmházába. Megnyugtató, hogy közel lehettem mindahhoz, amiben élt. Sok szép, gyerekkori emlék tört felszínre bennem.

A Gold Rush Farm több generáció óta a családunk tulajdonában van. Egykor a nagyanyám, Ada családi marhafarmja volt, ma pedig Nyugat-Kanada egyik első számú versenystálla. Ez a hely volt a nagymamám álma – vagy legalábbis Dermot nagyapa mindig ezt mondta nekem. Kicsi voltam, amikor meghalt, a vele kapcsolatos emlékeim elmosódtak. De azt tudom, hogy a nagyapám miatta maradt itt, vidéken, és foglalkozott a farm vezetésével. Miatta hagyta, hogy mások irányítsák a bányavállalatot a belvárosi irodánkban. És azt is tudom, hogy a szerelmük mesébe illő volt.

Szóval attól, hogy anyám és a bátyám nem értik, miért kötődöm ennyire ehhez a helyhez, még nincs igazuk. Egyikük sem ismer annyira, soha nem is igyekeztek igazán megismerni. Soha nem próbáltak mellém állni vagy támogatni. Beszélő viszonyban vagyunk, persze. De ha nem a család üzleti ügyeiről van szó, általában röviden és felszínesen értekezünk. Csak azért viselem el anyám kotnyeleskedését, mert ez az egyetlen kapcsolati formám vele, ennyi figyelmet kaphatok tőle. Ami, *tudom*, szájalmasan hangzik – hahó, érzelmi elhanyagolás!

Plusz ha Cole az apánk halála után gyáván elmenekülhetett a seregbe, akkor én is megtehetem, hogy gyáván elrejtőzöm itt, a farmon. Így igazságos.

Nem érdekel, mi a véleménye erről. A többiekkel ellentétben én nem félek tőle. A szenteskedő, önelégült viselkedése engem nem ijeszt meg. Korábban soha nem volt mellettem, és nem törődött velem, és most én nem fogom megengedni neki, hogy ezt tegye.

A nagyapám évtizedek alatt építette fel ezt a birodalmat szinte a semmiből, én pedig tartozom neki ezzel.

Könnyekkel, véráldozatokkal, izzadsággal és egy kis szerencsével tapasztotta össze a két céget, amely a családi örökségünket alkotja. Dermot nagyapa minden figyelmét a farmra fordította a nagyanyám halála utáni gyászidőszak alatt. Vezetése alatt az istálló rengeteg elismerést, díjat és győzelmet hozott. Nem beszélve a hírnévről. Ez a hely az elhunyt felesége és fia emlékére felépített élő, lélegző organizmus.

Múltidézés, családi történetek... megrázom a fejem, és kinyújtom a karom. Ha belesüppedek az emlékezés mocsarába, akkor nem leszek *túlságosan* hatékony.

A siránkozás lúzereknek való.

Lejjebb húzom az ingujjamat, és megigazítom a mandzsettagombjaimat. Aztán hátradőlök, és hatalmas sóhajtás tör elő belőlem. Mostanában elég gyakran csinálom, ami azt illeti. Nagy, nehéz, reménytelen sóhajok hagyják el a tüdőmet. Már maga a hang is idegesít.

Kinézek az iroda ablakán, és... előtenek az érzelmek. Csodálom a tökéletes, fehérre festett kerítéseket, amelyek szabályos négyzeteket alkotnak. Minden négyzetben egy ló lakik. Lenyűgöző, hogy milyen szépen megszervezett minden, mennyire elrendezett a látvány is. Egy tárgy – egy apró doboz. Annyira egyszerű. Annyira logikus. Az egyszerűség megnyugtat, és mantraként mondogatom magamnak nagyapám szavait:

– Csak afölött van hatalmad, ami ott van az orrod előtt, Vaughn.

Istenem. Ez az egész úgy hangzik, mintha béna, önsegítő könyveket olvasgatnék. Olyasmiket, amiket anyám, isten áldja, mindig ajánlgat nekem. Közvetlenül azelőtt, hogy megpróbál egy *újabb* barátnővel összehozni. Mintha a házasság és a magunkból kipréselt unokák engem is éppolyan boldoggá tennének, mint őt. Anyám minden ízében gazdag, városi lány volt, aki szerelmes lett egy vidéki srácba; Cole és én pedig soha nem tudtuk pontosan, hova tartozunk. Anyám szeret engem, de egyáltalán nem ért – sőt, nem is próbál megérteni.

– Jó szándék vezeti. De istentelenül nagy tévedésben van.

– Mit mondtál, fiam? – kérdi Hank lihegve a hátam mögött. Villámgyorsan megpördülök. Az ajtófélfába kapaszkodva dugja be a fejét a nyíláson, mintha nem hallotta volna pontosan, mit mondtam.

Tényleg nem kéne magamban beszélnem.

– Semmit – felelem, ami egy kicsit talán elutasítóbban hangzik, mint szeretném. Ami azt illeti, mostanság ez a normális hozzáállásom.

– Biztos, hogy minden rendben van?

Nehéz eltitkolni bármit is egy ilyen tapasztalt, vén róka előtt.

– Ja-ja! Találkozunk tizenegykor!

Egy intéssel és egy erőltetett mosollyal próbálom enyhíteni a cseppet sem kedves hangnemet, de nem vagyok biztos abban, hogy Hank beveszi. Szerintem inkább csak még nyersebbnek tűnök tőle. Az egész egyáltalán nem természetes. Egyszerűen... le vagyok bénulva.

Hank vigyorog, kacsint, és megy a dolgára. Szemmel láthatóan egyáltalán nem vette zokon a viselkedésem. Fogalmam sincs, hogy tud ez az ember mindig ilyen jó hangulatban lenni. Már-már annyira rendíthetetlen a nyugalma, hogy az szinte nem is természetes.

Nekem is kell abból, amit szed.

Amikor kijöttem ide, első dolgom volt, hogy „megtisztítottam” a házat. Lehet, hogy van olyan, aki azt mondja, felégettem az egészséget, de nem tudom úgy visszaszerezni a nagyapám hírnevét, hogy közben megbízhatatlan emberek vesznek körül, vagy olyanok, akik boldogan kacsintgatnak másfelé.

A Gold Rush Farmnak új vezetése van, és ez új erkölcsi szabályokkal jár.

Első dolgom volt, hogy „levadásszam” Hank Brandtet. Ő volt Dermot nagyapa legjobb barátja, amikor sok-sok évvel ezelőtt kiköltözött Ruby Creekbe. Ismeri és szereti ezt a völgyet, és a versenylovakról is mindent tud. A keleti parton dolgozott a legsikeresebb lóverseny- és lótenyésztőprogramokban, majd korán nyugdíjba vonult, és visszaköltözött a környékre.

Amikor felkerestem, hogy térjen vissza a nyugdíjból, szívesen visszajött arra a helyre, ahol az egész elkezdődött. Még az sem keserítette el, hogy a farm nem teljesít túl jól az utóbbi időben, és a hírnevét is megtépták.

Azt mondta, „új kihívásokat keres”, és rám villantotta jellegzetes vigyorát. Mintha tudott volna valamit, amit én nem.

Megegyeztünk Hankkel, hogy minden hozzá tartozik, ami a lovakkal kapcsolatos, én pedig az üzleti részt veszem kézbe. Minden új alkalmazottat közösen veszünk fel. Biztos akartam lenni abban, hogy olyan munkakörülményeket teremtsünk, amelyek között mindketten jól érezzük magunkat. Nem álltam még készen arra, hogy lemondjak a nagyapám hagyatékának irányításáról.

Legalábbis addig nem akarom megtenni, amíg tökéletesen tisztára nem mostam a nevét.

Ez az oka annak, hogy ma délelőtt együtt interjúztatunk egy trénerrel. Valami Billy Black nevű pasas az illető, akit Hank keleten ismert meg, és dolgozott is vele. Áradozott róla, mennyire nagy tudású, bár még fiatal. Az Egyesült Királyságban tanult, egy ottani szaktekintély keze alatt, akit én egyáltalán nem ismerek, és Hank szerint „tele van új ötletekkel és módszerekkel”.

A fickót első hallásra nem tartottam tuti választásnak az alapján, amit hallottam róla; nem tűnt annak az embernek, akit szívesen láttam volna ebben a szar helyzetben, de az öreg kedvében akartam járni. Egy interjú belefér, és egy erre felé teljesen ismeretlen névvel akár sikeres is lehet az újrakezdés, amire tényleg nagy szükségünk van.

Amire igazából *nekem* van szükségem.

Az irodám ablakából jól látom a tökéletesen rendben tartott, kör alakú kocsifelhajtót. Mögötte ívelt vízsugarakat lövell

felfelé a szökőkút. A bronzszobor apámat ábrázolja, amint egy galoppozó ló hátán ül zsokéruhában.

Mennyi emlék köt ide! Mennyi helyet barangolhat be képzeletben az agyam, mennyi mindenben ábrándozhatok! Olyan sok minden tör fel az emlékek tárházából!

Gondolataimból kocsikerék hangja riaszt fel. A SUV lassan gurul végig a ragacsos aszfalton. Jó, hogy felocsúdtam, mert nem akarom, hogy túlságosan elragadjanak a szentimentális érzelmek. Húsz perc múlva kezdődik az állásinterjú, és nem szeretném, ha bármi más elvonná a figyelmem.

Nézem, ahogy a fekete kocsi megáll a parkolóban, és érzem, hogy kezd elhatalmasodni rajtam a frusztráció. Pillanatilag semmi kedvem emberekkel találkozni.

Kinyílik a vezetőoldali ajtó, és egy fekete papucscipő jelenik meg a nyílásban. Az orrán egymásba akaszkodó zablák vannak, majd egy burgundivörös pantallóba bújtatott hosszú, karcsú láb követi. Tekintetem feljebb vándorol, míg végül megpillantom a kocsiból kiszálló nőt teljes életnagyságban. A ragyogó tavaszi napfény szinte vakítóan csillog hosszú, vastag, gesztenyebarna copfján.

Amikor mindkét lába a talajon van, finoman megigazítja fekete blúzának gallérját, majd kezét a homlokához emelve lassan körbeforog, és megszemléli a tájat. Önkéntelenül is vonzza a tekintetemet az a pont, ahol a csípője a combjával találkozik.

Formás ajkán sokatmondó mosoly jelenik meg, amikor özikeszemével komolyan néz körbe.

Olyan, mint egy baba. Mindent egybevetve túlságosan elegáns és magabiztos. Mintha pontosan tudná, hogyan zsebelje be Vaughn Hardingot. Már ezerszer láttam ezt a tekintetet, ez az ambiciózus nők sajátja. Aranyásók, akik készek

elvenni, amit akarnak. A nők folyton így néznek rám, és már nem tartom ezt különösebben érdekesnek.

A lány *gyönyörű*. Hát persze hogy az. Mindig gyönyörűek. De ez a nő valahogy a klasszikus, tökéletes szépség – nyilván változott a stratégia.

Megcsóválom a fejem. Megint érzem a mellkasomban, hogy nő bennem a feszültség. Gyorsan történik. Pont most egyáltalán semmi szükségem ilyesfajta játszmákra és komédiázásra. Miért nem *hallgat* rám senki? Nagy bennem az indulat, és érzem, hogy rövid időn belül elszakad a cérna.

Most nem fogok mosolyogva bólogatni. Az üzenetem érthető és egyértelmű lesz.

Ezúttal anyám túl messzire ment.